

גבא א ב מיי פ"ל מהל' שבת הל' ב סג עשן ל טו"ש א"ח טי טכ עקיף ג:
 ס ג מיי פ"ל מהל' חובל ומויק הלכה י סמג עשין ע טו"ש ח"מ טי תכל עקיף ט:
 סא ד מיי פטו"ו מהל' סנהדרין הלכה יב סמג לאוין קצט:
 סב ה מיי טס הל' יא סמג טס:
 סג ו ז ח ט מיי פ"ו מהלכות ריבוא הל' ו:
 סד י כ מיי טס הל' ו:
 סה ל מ מיי פ"א מהל' חובל ומויק הל' ח עי מ"מ סמג עשין ע טו"ש ח"מ טי תכל עקיף ט:
 סז ג ט מיי פ"ו מהל' רחל ושומרת נפש הלכה יא סמג עשין עה:

ונתזה בקעת ומפחה לו בפניו. לא גרסינן ומת דהא מוקי לה לענין ארבעה דברים: **זה** שדעת חבריו נכנס. משמע דאירי כשראהו נכנס ואל"ת בשלא ברשות אמאי פטור כיון שראהו שנכנס הא אמרינן צפ"ה הפרה (לקמן מה. וספ ד"ה החק) הנכנס לחצר בעל הבית שלא ברשות דאפי' בעל הבית הויקו חייב אי היה ידע ביה ואפילו שלא בזוונה דומיא ללה היה ידע דפטור התם וי"ל הא דקמתי רישא פטור היינו מד' דברים אצל זוק חייב וכן פי' בקונטרס א"י כולה בריתא שלא ראהו מ"מ חשיב לדעת חזירו שהיה לו לידע שלא על חסם של ממנו רשות אלא משום שרונה ליכנס: **דל"א** סגי ליה בגזרות. ואל"ת והא תנן באלו הן הגולין (מכות ט.) הזורק אצן לחצרו והרג אס' אס' יש לו רשות לניק' ליכנס לשם גולה ואס' לאו אינו גולה ואמאי גולה כשנכנס ברשות וי"ל דהתם מייירי כגון שיס' לו דרך בתוכו או צמק או צמתה או בשאלה או בשכירות שאין בעל החצר יכול לעכב עליו אצל הכא מייירי בחדם ששאל רשות לנכנס לפי שעה דידוע הוא שיכנס לאלתר כיון ששאל ממנו רשות להכי הוי קרוב למויד: **מיתבי** הזורק אבן לרה"ו והא הבא דשוגג קרוב למויד.

כריש אלו הן הגולין (מכות דף ט:): דריש בשגגה פרט למויד ומויק לה באומר מותר וקרי ליה מזיד משום דאומר מותר קרוב למויד והא דלא מיייתי הך משנה התם דלא משמע ליה למויי האי קרוב למויד להאזן אצל ההוא לדלעל לא הוי קרוב למויד טפי מהאי והא דפריך בגמ' אהך משנה במכות והא מויד הוא ומשני בסותר כותלו וכולה סוגיא כדכא סמין אהא דפטרין הכא קרוב למויד ולא אמאי היא סוגיא כמאן דמתי דר' יוסי בר חנינא ארישא: **חייב בארבעה דברים.** פי' בקונטרס כיון דחייבה דעיל איבעי ליה לעיוני וקשה לריב"א דאס' ראה היה לו להתחייב גלות אע"ג דלא נתן לו רשות ליכנס מידי דהוה אמסרה צו ללאת גזי נפח בסמוך דחייב גלות אחר דלא הוי שולא דגרי אפי' שנכנס ברשות כיון שעמם מסרה צו ללאת הוי כשלא ברשות וי"ל דשאני התם כיון שחילת כניסתו ברשות לפיכך בחר יס' לו לחוש שמא לא ילא דמי טפי ליער כי צוטח הוא שלא למהר ללאת כיון שנתן לו רשות ליכנס והיה לו לנפח לעיין אס' ילא אס' לאו אצל הכא שחילת כניסתו שלא ברשות און לו לחוש כל כך ולא דמי ליער והציא ראה מירושלמי דגר' א"ר יוסי בר חנינא היה עומד ומבקע עינים בחצירו ונכנס פועל לחצוה שכרו ונתזה

בואו ונצא לקראת כלה מלכתא ואמרי לה לקראת שבת כלה מלכתא רבי ינאי במתעטף וקאי ואמר בואי כלה בואי כלה: **מתני'** המבקע (ב) (ב) ברה"ר והויק ברה"י ברה"י והויק ברה"ר ברה"י והויק ברה"י אחר חייב: **גמ'** וצריכא דאי תנא המבקע ברה"י והויק ברה"ר מושום דשכיחי רבים אבל מרה"ר לרה"י דלא שכיחי רבים אימא לא ואי תנא מרה"ר לרה"י מושום דמויקרא שלא ברשות עביד אבל מרשות היחיד לרה"ר דברשות עביד אימא לא ואי תנא הנך תרתי הא מושום דשכיחי רבים והא מושום דשלא ברשות אבל מרה"י לרה"י אחר דלא שכיחי רבים ומעיקרא ברשות אימא לא צריכא: **ת"ר** הנכנס לחנותו של גג שלא ברשות ונתזה בקעת ומפחה על פניו ומת פטור ואם נכנס ברשות חייב מאי חייב א"ר יוסי בר חנינא חייב בד' דברים ופטור מגלות לפי שאין דומה ליער יער זה לרשותו נכנס וזה לרשותו נכנס זה לרשות חבריו נכנס אמר (ט) רבא ק"ו ומה יער זה לדעתו נכנס זה לדעתו נכנס נעשה כמי שנכנס לדעת חבריו וגולה זה שלדעת חבריו נכנס לא כל שכן אלא אמר רבא מאי פטור מגלות

דלא סגי ליה בגלות והיינו טעמא דרבי יוסי בר חנינא מושום דהוי ליה שוגג קרוב למויד מתיב רבא (ד) הוסיף לו רצועה אחת ומת גולה על ידו והא הכא דשוגג קרוב למויד הוא דאיבעי אסוקי אדעתיה דמייתי אינשי בחדא רצועה וקתני הרי זה גולה אמר רב שימי מנהרדעא דטעי במוניא (ט) טפח ליה רבא בסנדליה אמר ליה אטו הוא מני והתניא (ז) גדול שבדיינין קורא והשני מונה והשלישי אומר הכהו אלא אמר רב שימי מנהרדעא דטעה דיינא גופיה מתיבי (ח) הזורק את האבן לרה"ר והרג הרי זה גולה והא הכא דשוגג קרוב למויד הוא דאיבעי ליה אסוקי אדעתיה דברה"ר שכיחי אינשי וקתני הרי זה גולה (י) אמר רב שמואל בר יצחק (כ) בסותר את כותלו איבעי ליה עיוני בסותר בלילה (כ) בלילה נמי איבעי ליה עיוני בסותר את כותלו ביום לאשפה האי אשפה ה"ר אי דשכיחי רבים מויד הוא ואי לא שכיחי רבים אנוס הוא אמר רב פפא (לא) צריכא אלא (ב) באשפה העשויה להפנות בלילה ואינה עשויה להפנות ביום ואיכא דמיקרי ויתב מויד לא הוי דהא אינה עשויה להפנות ביום אנוס נמי לא הוי דהא איכא דמיקרי ויתב רב פפא משמיה דרבא מתני לה ארישא להנכנס לחנותו של גג שלא ברשות ונתזה לו בקעת ומפחה לו על פניו ומת פטור אמר רבי יוסי בר חנינא (כ"ש) חייב בארבעה דברים: (כ) פטור מגלות דברשות חייב גלות ומי חייב גלות והתניא הנכנס לחנותו של נפח ונתזה ניצוצות ומפחה לו על פניו ומת פטור ואפילו נכנס ברשות הכא במאי עסקינן בשוליא דנפחי שוליא דנפחי למקמלא קאי כשרבו מסרהב בו לצאת ואינו יוצא ומשום דרבו מסרהב בו לצאת למיקמליה קאי כסבור יצא אי הכי אחר נמי אחר

(א) במשנה שמשניות איתא להיפך בתולה המבקע ברה"י ואח"כ המבקע ברה"ה וזה מובן סדר הריסותה בגמרא, (ב) מכות כב, (ג) נמוק טה, (ד) כב, (ה) מכות ט, (ו) כב, (ז) מכות ט, (ח) לעיל ט, (ט) לעיל ט, (י) יוסי בר חנינא, מנור דבש,

הגהות הב"ח
 (א) במשנה המבקע ברה"י והויק ברה"ר ברה"י והויק ברה"י: (ב) נמי אמר רבא ק"ו ומה יער: (ג) רש"י ד"ה טפח ור"ה בסנדליה ד"ה:

מוסף רש"י
 מתעטף. בגמרא נאס (שבת קטו). בואי כלה. הוי קרי ליה לשעמם שבת מתוך חייבות (טו). הוסיף לו רצועה אחת ומת הרי זה גולה על ידו. ולא דמי להסויה ששה נני אהס' נעשר לה גנוסס בני אהס' (ומכות כב). טפח ליה רבא בסנדליה. הסויה על סנדלו כמקל דין שחוק. כשס' שממין לני שאינו משום (ביב כב). ליכנת דמיקרי ויתב. ליכנת ציוס (ומכות ח).

רבינו הגאון (המשך)
 ורוק אבן לאשפה והיה שם אדם עושה צרכיו והכחו האבן ומת. מויד לא הוי דאינה עשויה ליפנות בה ביום, אנוס לא הוי דהאיכא דמיקרי ויתב. רב פפא, אהר דר' יוסי ב"ר חנינא מתני לה ארישא הנכנס לחנותו שלגג כ"י. ומתיב גלות, והתנן הנכנס לחנותו שלנפח ונתזה ניצוצות וטפחו לו ניצוצות על פניו ומת פטור, ואפי' נכנס ברשות. ופרקי' זה שנכנס וטפחו לו ניצוצות וכשרבו מסרהב בו לצאת מחנותו וכסבור שיצא, ומשום דאית ליה אימתא עליה, אע"ג דאמ' ליה צא, הוה לי אסוקי אדעתיה דלמי לא נפק.

בקעת והויקו חייב ואס' מת אינו גולה לפי שאין דומה ליער והתניא רבי חייא פטור וינא דלא פליג דהא דאמר ר' יוסי בר חנינא כשראהו ומת דמי ר' חייא בשלא ראהו הרי משמע אפי' דראהו פטור מגלות כיון דנכנס שלא ברשות אע"ג דמסרהב צו ללאת מחייבין גזי נפח היכא דנכנס ברשות וכי דחי צירושלמי ומוקי דר' חנינא (ט) כשאומר לו הנכנס דלמי נפח ודאי נפח להעמידה כשלא ראהו דלא תקשה דנפח על מה שהוא פטור מגלות: **מאן** דמתני לה ארישא. משמע דיותר הרישא קרובה לאונס ממה שהסיפא קרובה למויד ומימה אי משמע אונס פטור מגלות כ"ש שהיה לו ליפטר מארבעה דברים כדמוכח לעיל בסוף פרק שני (דף טו:). צהכיר זה ושמה דפטור מארבעה דברים וחייב גלות וי"ל דלאו מטעם אונס פטור ליה הכא אלא לפי שאין דומה ליער כשנכנס שלא ברשות והא דקאמר כל שכן ארישא משום דדמי סיפא טפי ליער מרישא וכן פירש בקונטרס: